

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 227/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **PROMETHEUS, s.r.o.**, Štefánikova 18, Humenné, zastúpeného JUDr. Janou Šepelovou, advokátkou, Námestie slobody 13/25, Humenné, proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce sp. zn. 29Cb/13/2020 zo 7. septembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 22. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 13 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 29Cb/13/2020-178 z 30. januára 2025 a nesprávnym procesným postupom okresného súdu, ktorého dôsledkom je nadobudnutie právoplatnosti a vykonateľnosti uznesenia č. k. 29Cb/13/2020-133 zo 7. septembra 2023. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením Okresného súdu Prešov uverejneným v Obchodnom vestníku 3. marca 2022 bolo proti sťažovateľovi začaté reštrukturalizačné konanie. Uverejnením uznesenia Okresného súdu Prešov v Obchodnom vestníku 11. apríla 2022 došlo k povoleniu reštrukturalizácie sťažovateľa. Uverejnením uznesenia Okresného súdu Prešov v Obchodnom vestníku 23. decembra 2022 došlo k schváleniu reštrukturalizačného plánu a ku skončeniu reštrukturalizácie.

3. Pred začatím reštrukturalizačného konania vystupoval sťažovateľ ako žalovaný v civilnom sporovom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 29Cb/13/2020. Sťažovateľovi bola rozsudkom právoplatným 5. mája 2022 uložená okrem iného povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %. Okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka zo 7. septembra 2023 určil výšku náhrady trov konania na 91 eur. Napadnutým uznesením okresný súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu, pričom v dôvodoch rozhodnutia odkázal na právne závery ústavného súdu vyslovené v náleze č. k. III. ÚS 513/2023-108 z 22. augusta 2024, ktorým ústavný súd nevyhovел ústavnej sťažnosti sťažovateľa v obdobnej veci.

4. Podľa sťažovateľa sa povolením reštrukturalizácie konanie v namietanom civilnom spore podľa § 118 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) najprv zo zákona prerušilo a následne skončením reštrukturalizácie sa podľa § 156 zákona o konkurze zastavilo, a preto okresný súd nemohol rozhodovať o výške náhrady trov konania, ktoré si žalobca mal uplatniť prihláškou v reštrukturalizácii. Sťažovateľ nesúhlasí s obsahom uznesení okresného súdu ani s právnym záverom ústavného súdu vysloveným v náleze sp. zn. III. ÚS 513/2023, z ktorého obsahu okresný súd vychádzal. Sťažovateľ je toho názoru, že ústavný súd v predmetnom spore odignoroval viaceré zásadné argumenty. Rozhodovanie súdu v *ex lege* zastavenom, *ergo* neexistujúcom súdnom konaní je v rozpore s princípom právnej istoty ako jedného z princípov právneho štátu a taktiež s účelom zákona o konkurze.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu o trovách konania. Okresný súd mal podľa názoru sťažovateľa nezákonne rozhodnúť o trovách konania, ako aj následne zamietnuť sťažnosť sťažovateľa. Sťažovateľ je toho názoru, že vzhľadom na zastavenie konania *ex lege* nemohol okresný súd rozhodovať o výške náhrady trov konania, ktoré si žalobca mal uplatniť prihláškou v reštrukturalizácii.

II.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

6. Ústavný súd pri posudzovaní ústavných sťažností týkajúcich sa rozhodnutí o trovách konania stabilne zastáva názor, že rozhodovanie o trovách konania na všeobecných súdoch prislúcha zásadne týmto súdom, preto ich preskúmava iba celkom výnimočne. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich túto časť konania, napríklad takou interpretáciou a aplikáciou právnych noriem, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Na druhej strane je rozhodovanie o náhrade trov konania integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1

ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

7. Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či napadnuté uznesenie okresného súdu z 30. januára 2025 v konfrontácii s námietkami sťažovateľa spĺňa požiadavku ústavnosti, rešpektujúc pritom svoj ustálený názor, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré sú v súlade s platnými a účinnými hmotnoprávnymi a procesnými normami, nemôžu spôsobiť porušovanie základných ľudských práv.

8. Ústavný súd sa v rozhodovacej činnosti opakovane zaoberal sťažovateľom nastolenou právnou otázkou vzťahu rozhodnutí o trovách konania a zákonných účinkov začatia, resp. ukončenia reštrukturalizácie, a to v konaniach iniciovaných ústavnými sťažnosťami zhodného sťažovateľa, ktorým ústavný súd nevyhovel (nálezy sp. zn. III. ÚS 513/2023 a sp. zn. III. ÚS 282/2024). Sťažovateľ opakovane prezentuje názor, že jeho veriteľ si pohľadávku predstavujúcu náhradu trov konania mal uplatniť prihláškou v reštrukturalizácii.

9. Okresný súd na podklade právneho názoru ústavného súdu v náleze sp. zn. III. ÚS 513/2023 v bode 14 napadnutého uznesenia zrekapituloval, že nárok na náhradu trov konania bol v prípade veriteľa sťažovateľa (žalobcu) právoplatne judikovaný 5. mája 2022. Reštrukturalizačné konanie sťažovateľa začalo 3. marca 2022 (zverejnenie uznesenia o začatí reštrukturalizačného konania v Obchodnom vestníku). Je preto zrejmé, že pohľadávka voči sťažovateľovi vznikla až po začatí reštrukturalizačného konania, preto je prednostnou pohľadávkou podľa § 120 ods. 2 zákona o konkurze, ktorú nebolo nutné prihlásiť prihláškou a nestala sa nevymáhateľnou ani skončením reštrukturalizácie.

10. Ústavný súd nevidí dôvod odkloniť sa od právneho názoru prezentovaného v náleze sp. zn. III. ÚS 513/2023, v ktorom podrobne analyzoval a vysvetlil aj účinky potvrdenia reštrukturalizačného konania na meritum konania a odlišnosť dôsledkov na vyčíslenie prednostných pohľadávok. Odlišný právny názor sťažovateľa bez náležitej argumentácie potreby odklonu od judikovaného názoru ústavného súdu (napr. v dôsledku skutkovej odlišnosti veci, zmeny právnej úpravy či zmeny judikatúry najvyšších súdnych autorít) nie je dôvodom na zmenu právneho názoru ústavného súdu v tejto veci.

11. Odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu je tak v kontexte námietok uplatnených v ústavnej sťažnosti dostatočné a ústavne akceptovateľné, preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v predmetnej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

II.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 13 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu:

12. Sťažovateľ porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 13 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného

práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označených práv, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2025

Ladislav Dudíťš
predseda senátu